

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.433/2011/7.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hetényi Géza által képviselt felperesnek, a Dr. Farkas Ügyvédi Iroda által képviselt Délegyháza Község Önkormányzat (2337 Délegyháza, Árpád u. 8. szám) alperes ellen üzletrész adásvételi szerződéstől elállás megállapítása és vételár visszafizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 11. napján kelt 10.G.40.468/2010/11. számú ítélete ellen az alperes részéről 13. sorszám alatt, a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes marasztalás iránti keresetét is elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 615.000 (Hatszáztizenötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú együttes perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára, fizesse meg az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 630.000 (Hatszázharmincezer) forint elsőfokú eljárási és 8.000 (Nyolcezer) forint fellebbezési illetéket, valamint az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 630.000 (Hatszázharmincezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perben nem álló Vagyonkezelő Kft. (a továbbiakban: Kft.) az alperes egyszemélyes tulajdonában állt.

Az alperes 2008. augusztus 1-jén nyilvános pályázati felhívást tett közzé a Kft. 49 %-os üzletrészének értékesítésére azzal, hogy az üzletrész fix vételára 2.500.000 forint, míg a „mozgó vételár” legalább 8.000.000 forint. A pályázati felhívás 5.3.3. pontja szerint az alperes mellékszolgáltatási kötelezettséget vállalt arra, hogy a javára szóló D. I-VI. kavicsbánya tavak vízmélységét növelő és vízminőséget javító kotrása tárgyú vízjogi létesítési engedélyt - a 49%-os üzletrész adásvételi szerződés és a létesítő okirat-módosítás aláírását követően - a Kft. részére „átadja”.

A pályázat eredményeként a felek között 2008. szeptember 2-án üzletrész átruházási szerződés jött létre, amelyet 2009. június 24-én azzal a tartalommal módosítottak, hogy az alperes javára 2013. szeptember 2-ig visszavásárlási jogot kötöttek ki. A Kft. társasági szerződésének 10. pontja szerint a tagok a törzsbetétjük szolgáltatásán kívül vagyoni értékű szolgáltatás (a továbbiakban: mellékszolgáltatás) teljesítésére is kötelesek. A 10.2.2. pont alapján a Kft. kezelésében álló tavak vízmélység növelő és vízminőség javító, illetve ásványi anyag (kavics, sóder) kitermelési üzletágot (a továbbiakban: 1. üzletág) a felperes által delegált cégvezető látja el, amelynek személyi, dologi és pénzügyi feltételeit díjazás ellenében (önköltségtérítés) mellékszolgáltatásként - a jogszabályok betartásával - köteles a társaság javára nyújtani. A 10.2.3. pont szerint a kotrási technológia üzemeltetését az 1. üzletágot irányító felperes biztosítja, melynek önköltségét és kizárólag önköltségét (a továbbiakban: önköltség) ellentételező árbevétel elérését követően halasztott fizetésű számlát bocsát ki a Kft. felé, amelyek nem az alperes által szakfeladatra átadott pénzeszközökből, hanem kizárólag a Kft. 1. üzletágának az árbevételéből teljesíthetők.

Az árbevétel elérése érdekében a kotrással járó sódert (homok, kavics) a Kft. értékesíti és számlázza. Ha a Kft. adózás utáni eredményéből osztalék nem fizethető, vagy nem fizethető ki évente legalább 8.000.000 forint osztalék, a felperes 8.000.000 forint erejéig a Kft. javára üzleti évenként díjazás nélküli mellékszolgáltatási kötelezettségként vagyoni értékű készfizető kezességet vállalt a rendkívüli ráfordítás megfizetésére (önkormányzat garantált rendkívüli árbevétele: 10.3.2.3. pont).

Az alperes 2008. augusztus 18-án a Közép-Duna-Völgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőséghez fordult azzal kéréssel, hogy a 2000. július 10. napján kelt H.46102-2-2000. számon kiadott és a 2000. augusztus 3. napján kelt H.46102-2/2000-I. jogerősítő értesítéssel ellátott „D. I-VI. kavicsbánya tavak vízmélységét növelő és vízminőségét javító kotrása” tárgyú - 7.1/1/135 vízikönyvi számú vízjogi létesítési engedélyt a Kft. nevére módosítsák.

Az alperes 2009. október 28-án felszólította a felperest, hogy 2009. november 15-ig kezdje meg a mederkotrás műszaki felvonulását (mellékszolgáltatás teljesítését) a

délegyházi 1335/15 hrsz-ú üzemterületre. Tájékoztatta a felperest, hogy a társasági szerződés alapján előírt szeptemberi műszaki készenléthez képest a fent kitűzött határidő póthatáridőnek minősül. A felperes a felszólítást nem vette át, és a fenti mellékszolgáltatási kötelezettségét sem teljesítette, ezért az alperes a 2009. december 17-én kelt írásbeli nyilatkozatával el kívánt állni a mellékszolgáltatási kötelezettségre vonatkozó megállapodástól.

Az alperes a Közép-Duna-Völgyi Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőséghez 2008. augusztus 18-án benyújtott kérelmét - annak elbírálását megelőzően - 2010. január 18-án visszavonta.

A Kft. 2010. február 1. napjától végelszámolás, a felperes pedig 2010. június 30. napjától felszámolás alatt áll.

A felperes 2011. március 8-án el kívánt állni üzletrész adásvételi szerződéstől, amelyet a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 47. § (1) bekezdése alapján is megkísérelt felmondani.

A felperes keresete 10.500.000 forint és járulékainak megfizetésére irányult, egyúttal kérte a Kft. „tagjegyzékének módosítását” oly módon, hogy a felperes 2009. december 17-től nem tagja a Kft.-nek. Kérelmének alátámasztásaképpen előadta, hogy az alperes 2009. december 17-ei nyilatkozata az üzletrész adásvételi szerződéstől való elállásnak minősül. A felperes kizárólag azért kötötte meg a szerződést, mert az alperes vállalta, hogy a vízjogi létesítési engedélyt a Kft. megszerzi. Az alperes a pályázati kiírásban foglalt kötelezettségének nem tett eleget, míg a felperes csak az engedéllyel tudott volna árbevételt szerezni.

A felperes a kereseti kérelmét másodlagosan arra alapította, hogy 2011. március 8-án a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 300. §-a alapján - érdekmúlás folytán - elállt az adásvételi szerződéstől, mert a vízjogi létesítési engedély megszerzésének lehetősége nélkül az üzletrészt nem vásárolta volna meg.

Arra az esetre, ha az elsőfokú bíróság a fentiek alapján az adásvételi szerződés felbontását nem állapítaná meg, a felperes arra hivatkozott, hogy a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján az adásvételi szerződést felmondta.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a felperes nem tett eleget a mellékszolgáltatási kötelezettségének, ezért az alperes 2009. december 17-én a felperessel kötött mellékszolgáltatási kötelezettség körében létrejött megállapodástól elállt. Az üzletrész adásvételi szerződés egy mozzanatból álló jogügylet, a szerződés aláírásával és a vételár kifizetésével teljesedésbe megy. A felperes érdekmúlásra tekintettel a szerződéstől nem állhatott el, és azt fel sem mondhatta.

Az elsőfokú bíróság a 2011. május 11-én meghozott 10.G.40.468/2010/7. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.500.000 forintot és ezen összeg után 2011. április 1. napjától kezdődően a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt kamatát, valamint 656.250 forint perköltséget, amely 131.250 forint áfa-t tartalmaz. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetékből álló perköltséget a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság az ítéletét a Ptk. 320. § (1) bekezdésére, a 319. § (3) bekezdésére, valamint a gazdasági társaságról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 119. §-ára és a Cstv. 47. § (1) bekezdésére alapította. Indokolásában kifejtette, hogy a mellékszolgáltatásról a társasági szerződésben kell rendelkezni, amely mindig a tagokhoz kapcsolódó vagyoni értékű szolgáltatást jelent, és nem része a törzstőkének, ezért az üzletrész átruházásával a mellékszolgáltatási kötelezettség is megszűnik. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a mellékszolgáltatási kötelezettségtől önmagában elállni nem lehet, míg az alperes elállási nyilatkozata kiterjesztően nem értelmezhető, ezért a felperes elsődleges kereseti kérelme megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 320. §-ára alapított kérelemmel kapcsolatosan kifejtette, hogy a teljesedésbe ment üzletrész adásvételi szerződéstől nem lehet elállni, míg a vízjogi létesítési engedélynek önmagában vagyoni értéke nincs. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperesre hárult annak bizonyítása, hogy a vízjogi engedély nélkül az üzletrészt nem vásárolta volna meg, míg a felperes a társasági szerződésben általa vállalt mellékszolgáltatási kötelezettségnek nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes felszámolása folytán a felszámoló a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján jogszerűen élt az azonnali hatályú felmondás jogával, ezért a Ptk. 319. §-a szerint a szerződés a megkötésnek az időpontjára visszamenő hatállyal megszűnt, és a már teljesített szolgáltatások visszajárnak. A felperes a felmondás közlésével 2011. március 31-ig biztosított határidőt az alperesnek a vételár visszafizetésére, azonban az alperes ennek nem tett eleget, így 2011. április 1. napjától kezdődően késedelembe esett, és ezért a Ptk. 301/A. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére a késedelmi kamatot is megfizetni.

Az elsőfokú bíróság a a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) alapján - hatáskör hiányában - utasította el a felperesnek a tagsági jog törlésére vonatkozó kereseti kérelmét.

Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést nyújtott be.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a felperes keresetének teljes elutasítására irányult. Álláspontja szerint a felszámolónak az üzletrész adásvételi szerződést felmondó nyilatkozata jogszabálysértő, mert a Cstv. 47. § (1) bekezdése alapján a felszámoló csak a még fennálló, folyamatos kötelezettségekkel járó szerződéseket mondhatja fel. Ennek alátámasztásaképpen több eseti döntésre is hivatkozott. A Ptk. 321. § (1) bekezdése, valamint a 319. § (2) bekezdése alapján téves az elsőfokú bíróság ítéletének azon rendelkezése, amely - a felperes Cstv. 47. § (1) bekezdése szerinti felmondását tévesen jogszerűnek minősítve - a felmondás következményeként a Ptk. 319. §-a alapján a felek közötti szerződést visszamenőleges hatállyal szüntette meg, ezért az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte az alperest a vételár visszafizetésére.

Az alperes bejelentette, hogy a Pest Megyei Bíróság mint Cégbíróság a Kft.-t a Cg.13-09-1113589/43. számú végzésével 2011. május 11-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

Az alperes a fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza a Pp. 220. § (3) bekezdése szerinti jogorvoslatról történő tájékoztatást.

Az alperes hangsúlyozta, hogy a vízjogi létesítési engedély megszerzésének elmaradása nem értékelhető az üzletrész adásvételi szerződés részét képező olyan szolgáltatási kötelezettségnek, amelynek elmulasztása ténybeli alapot teremt az üzletrész adásvételi szerződéstől történő elállásra. A vízjogi létesítési engedély átruházása a társasági szerződésben vállalt mellékszolgáltatási kötelezettség, melynek feltételeiről - a teljesítés megtagadásának jogkövetkezményeire kiterjedően - társasági szerződésben kell rendelkezni. A mellékszolgáltatási kötelezettség teljesítése a Kft. és tagja (nem pedig a Kft. két tagja) közötti jogviszony, ezért a tagok által megkötött üzletrész átruházási szerződéstől erre alapítva elállni nem lehet.

Az alperes vitatta a felperesnek azt az állítását, hogy a peres felek szerződéskötési akarata a vízjogi létesítési engedély feltétel nélküli „átcedálására” irányult. A felperes mindezt bizonyítani nem tudta, míg az üzletrész adásvételi szerződés 9. és 10. pontja rögzíti, hogy a felperes teljes körűen tájékozódott a társaságról. Megjegyezte, hogy az alperes a hatósági engedély ügyében az üzletrész adásvételi szerződés aláírását (2008. szeptember 2.) megelőzően, már 2008. augusztus 18-án megtette a szükséges intézkedéseket, és csak 2010. január 18-án jelentette be az engedélyező hatóságnak, hogy mégsem kívánja azt átruházni az akkor már végelszámolás alatt álló Kft.-re. A fentiek alapján az alperes volt az, aki a mellékszolgáltatási kötelezettség teljesítése során elől járt, és a felperes szerződésszegése (a vízjogi létesítési engedély gyakorlásához szükséges műszaki előfeltételeket határidő kitűzésével sem teljesítette) alapján nem volt elvárható, hogy a vízjogi létesítési engedély átruházására irányuló eljárást folytassa.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatását kérte oly módon, hogy a Fővárosi Ítélőtábla az alperest marasztaló rendelkezést a másodlagosan előadott kérelemre alapítsa. A felperes hangsúlyozta, hogy a felek között létrejött üzletrész átruházási szerződést az alperes által kiírt pályázat előzte meg. Az ügyletet a pályázati kiírással és a pályázat eredményeként létrejött szerződéssel együtt, mindenre kiterjedően kell vizsgálni. A szerződés előzményeire is tekintettel a megállapodást nem lehet egymozzanatos jogügyletnek tekinteni, mert a felperes az üzletrészt egy olyan pályázaton szerezte meg, amelynek lényeges feltétele volt a jelentős vagyoni értéket képviselő vízjogi létesítési engedély megszerzése. A cégnyilvántartásba a tagváltozást - nem vitásan - bejegyezték, azonban ezzel a szerződés teljesítése nem történt meg, mert az alperes a pályázatban foglalt egyéb kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget. A felperes a fentiek alátámasztásaképpen a pályázati kiírás 5.3.3. pontjára hivatkozott, amely szerint a vízügyi hatóság engedély módosításának hiánya a pályázat alapján létrejött szerződéseket érvénytelenné teszi, és ebből eredően a felek kölcsönösen kötelesek a pályázat kiírásait megelőző eredeti állapotot helyreállítani. A felperes szerint ez a feltétel egyértelműen igazolja, hogy az üzletrész értékesítésére azzal az elválaszthatatlan feltétellel került sor, hogy az alperes a vízjogi létesítési engedélyt utóbb a közös társaságba „cedálja” át. A Kft. módosított társasági szerződésének az osztott üzletágakra vonatkozó rendelkezései is egyértelműen alátámasztják, hogy a peres felek mindezek hiányában a szerződést nem kötötték volna meg. Szükséges lett volna annak megállapítása is, hogy az engedély 2013. december 13-áig érvényes, és annak megszerzése esetén az ásványi anyag kitermelésére kellő idő állt volna rendelkezésre. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta annak a körülménynek az értékelését, hogy a vízjogi létesítési engedélyt azért nem írták át a Kft. nevére, mert az alperes a vízügyi hatóságnak a 2008. október 14-én kelt hiánypótló felhívásban foglalt kötelezettségének nem tett eleget.

Az üzletrész átruházási szerződés aláírását meghaladó szerződéses kötelezettségek teljesítésével nem a felperesnek, hanem az alperesnek kellett volna elől járnia, és lehetővé tenni, hogy a vízjogi létesítési engedélyt a Kft. megkapja, amelyet az alperes az általa kiírt pályázati feltételek teljesítésének elmulasztásával megakadályozott, majd egyértelművé tette, hogy azt nem kívánja teljesíteni, és a vételár visszafizetését is megtagadta.

A felperes hangsúlyozta, hogy a szerződés alapján az alperesnek két szolgáltatást kellett volna teljesítenie, egyrészt egy üzletrész átruházását, másrészt az ezt követően nyújtandó vagyoni értékű jognak a közös társaságba történő „átcedálását”, melynek formai meghatározása volt a mellékszolgáltatás, mert ez a szolgáltatás az üzletrész átruházáshoz nem kapcsolódhatott. A pályázati kiírás

gazdaságilag és jogilag oszthatatlannak minősítette az alperes által egymástól külön szerződésekben és nyilatkozatokban nyújtandó szolgáltatások teljesítését, így részleges teljesítésre nem volt lehetőség. A teljesítésére az alperes felróható magatartása miatt nem került sor, így a felperes jogosulttá vált az üzletrész adásvételi szerződés felmondására és a vételár visszafizetésének követelésére. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a felszámoló azonnali hatályú felmondása az adásvételi szerződést a jövőre nézve szünteti meg, és a vételár visszafizetésének kezdő időpontját a felszámoló azonnali hatályú felmondását követő naptól kezdődően ítélte meg.

Az alperes előadta, hogy a felperes a mellékszolgáltatással kapcsolatosan kifogásait a Kft. taggyűlésén a megfelelő formában érvényesíthette volna. Vitatta a felperesnek az alperes által vállalt szolgáltatás oszthatatlanságáról kifejtett állítását, és kihangsúlyozta, hogy az üzletrész átruházási szerződés, valamint a társasági szerződés két különböző jogügylet.

A felperes fellebbezése megalapozatlan, míg az alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes és az alperes fellebbezésének korlátai között vizsgálta, így nem érintette az elsőfokú bíróság döntésének azt a részét, amely szerint az alperes 2009. december 17-én kelt nyilatkozata az üzletrész átruházási szerződést nem bontotta fel, valamint a tagjegyzék módosítására irányuló kereseti kérelmet elutasító rendelkezést.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, azonban az elsőfokú bíróság érdemi döntésével nem ért egyet.

A Gt. 127. § (2) bekezdése szerint az üzletrész átruházásához írásbeli szerződést kell kötni, míg a 9. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 218. § (1) bekezdése értelmében ha jogszabály a szerződés megkötésére írásbeli alakot rendel, legalább a szerződés lényeges tartalmát írásba kell foglalni. A polgári jogi szerződés a szerződéskötési ajánlat elfogadásának közlésével jön létre {Ptk. 213. § (1) bekezdés}, míg a pályázati kiírás nem más, mint ajánlattételre történő felhívás, amely csak abban az esetben válik a megkötött szerződés részévé, ha arról a felek a szerződésben kifejezetten rendelkeznek.

A felek által 2008. szeptember 2-án megkötött üzletrész átruházási szerződés a pályázati feltételekre történő utalást nem tartalmazott, a felek a vízjogi létesítési engedélyről a szerződésben nem rendelkeztek, így a felperes alaptalanul

hivatkozott arra, hogy a felek jogviszonyában mindez az alperes szolgáltatási kötelezettségébe tartozott. A per tárgyát képező üzletrész átruházási szerződés alapján módosított társasági szerződés 10.1. pontja szerint a tagok a törzsbetétjük szolgáltatásán kívül egyéb vagyoni értékű szolgáltatás (a továbbiakban: mellékszolgáltatás) teljesítésére kötelesek. A felek a társasági szerződés 10.3.1.3. pontjában az alperest terhelő mellékszolgáltatási kötelezettségként szabályozták a vízjogi létesítési engedélynek a társaság, mint új engedélyes javára történő átadását. A Gt. 119. § (1) bekezdése alapján a társaság tagjai törzsbetétjük szolgáltatásán kívül egyéb vagyoni értékű szolgáltatás (a továbbiakban: mellékszolgáltatás) teljesítésére is kötelezettséget vállalhatnak, míg a mellékszolgáltatás teljesítésének feltételeit a társasági szerződésben kell szabályozni.

A felek által megkötött adásvételi szerződés az alperes szolgáltatási kötelezettségeként a vízjogi létesítési engedélynek a Kft. részére történő átadását nem tartalmazta, és nem is tartalmazhatta, mert a mellékszolgáltatás a tagnak a Gt. hatálya alá tartozó társasági szerződésen alapuló olyan teljesítési kötelezettsége, amelyből eredően a taggal szemben a társaság válik jogosítottá és kötelezetté, így a mellékszolgáltatási kötelezettség teljesítésének elmulasztása folytán a szerződésszegésből eredő jogokat kizárólag a társaság érvényesítheti.

A kifejtett indokok alapján az alperes a társasági szerződés hatálya alá tartozó mellékszolgáltatási kötelezettség teljesítésének megtagadásával a felek által megkötött üzletrész átruházási szerződésben vállalt szolgáltatási kötelezettség teljesítésével késedelembe nem eshetett, amelyből eredően a felperest a Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján nem illette meg a jogosultság arra, hogy az üzletrész átruházási szerződéstől elálljon. Mindezekre tekintettel a felperesnek az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatása iránt benyújtott fellebbezése megalapozatlan.

A Cstv. 47. § (1) bekezdése szerint a felszámoló jogosult az adós által kötött szerződéseket azonnali hatállyal felmondani, vagy ha a felek egyike sem teljesített szolgáltatást, a szerződéstől a felszámoló elállhat. A Cstv. a Ptk. szabályain és a szerződés rendelkezésein túlmutató felhatalmazást teremtett az adós által megkötött szerződéseknek a felszámoló egyoldalú jognyilatkozata alapján történő megszüntetésére. A felmondás a szerződést a jövőre nézve szünteti meg {Ptk. 319. § (2) bekezdés és 321. § (1) bekezdés}, ezért a felszámoló jognyilatkozatának kizárólag abban az esetben van a szerződés megszűnését eredményező hatálya, ha a szerződés a felek fennálló szolgáltatási kötelezettségének teljesítése folytán még nem szűnt meg.

A felek között 2008. szeptember 2-án létrejött szerződéssel az alperes forgalomképes vagyoni értékű jog (üzletrész tulajdon) átruházására, míg a felperes vételár fizetésére vállalt kötelezettséget. A vagyoni értékű jogok átruházása konszenzuális módon történik, a szerződéses akaratnyilatkozat kinyilvánításával a kötelmi hatályú jogátszállás a szerződést kötő felek között teljesedésbe megy, amely üzletrész átruházás esetén a társasággal szemben a tagjegyzékbe történő bejegyzés végett történő bejelentéssel válik hatályossá {Gt. 127. § (4) bekezdés}. A jogátszállás a fentiek alapján a szerződés megkötésével megtörtént, míg a felperes a vételárat az alperesnek kifizette, így a felszámolót a Cstv. 47. § (1) bekezdése szerint már nem illette meg a jogosultság a felek teljesítése folytán már megszűnt szerződés felmondására. A felszámoló felmondásához a szerződés megszűnését eredményező hatály nem fűződött, amelynek következtében a felperes nem jogosult az általa teljesített vételár összegének visszakövetelésére.

A fentiekre tekintettel nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a jogi következtetése, hogy a felszámoló felmondást tartalmazó nyilatkozata az üzletrész átruházási szerződést megszüntette, míg az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra is, hogy a felmondás a szerződést a jövőre nézve szünteti meg {Ptk. 319. § (2) bekezdés és 321. § (1) bekezdés}, amelyhez a szerződés felbontásának jogi hatálya nem fűződhet.

A kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta, és a felperes keresetét a marasztalás iránti keresetre is kiterjedően elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete a jogorvoslatról szóló tájékoztatást valóban hiányosan tartalmazza, azonban a felek az elsőfokú ítélettel szemben a Pp. 234. § (1) bekezdésében foglalt határidőn belül hatályos fellebbezést terjesztettek elő, ezért az elsőfokú ítéletnek az alperes által kifogásolt hiányossága nem tekinthető olyan súlyú eljárási szabálysértésnek, amely miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint a tárgyalás megismétlése szükséges.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, míg a felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében marasztalta a felperest az alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségeiben. A Fővárosi Ítéltábla az alperest megillető elsőfokú ügyvédi munkadíj mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a)-b) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján

állapította meg, míg a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálására tekintettel az alperest a másodfokú eljárásban megillető ügyvédi munkadíj mértékét - figyelemmel az alperes jogi képviselőjének ténylegesen elvégzett érdemi tevékenységére - a 3. § (6) bekezdése alapján 100.000 forint + áfa összegre mérsékelte.

A felperest a felszámolási eljárására figyelemmel az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdésének i) pontja alapján illetékfeljegyzési jog illeti meg, az alperes pedig az Itv. 5. § (1) bekezdésének b) pontja alapján személyes illetékmentes. Az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja, 46. § (1) bekezdése és a 48. §-a szerint meghatározott mértékű, le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket (630.000 forint) és fellebbezési illetékeket (630.000 forint + 8.000 forint) az Itv. 74. § (3) bekezdése, valamint a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a pereszes felperes köteles viselni.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. május 31.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Volein Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő